נז א מיי' פ"ז מהלכות תרומות הלכה יח:

נח ב מיי' פי"ז מהלכות מעשר הלכה יג:

נט ג מיי' שם הלכה טוז:

ס ד מיי' פי"ב מהלכות בכורים הלכה ה סמג עשין ריח עוש"ע יו"ד סי' שכא סעיף ו:

דגנך אמר רחמנא ולא דגן עובד כוכבים·יא] למאן דדרים במחות פרק ר' ישמעאל (דף סז·) דגנך ולא דגן עובד כוכבים יב] פריך שפיר למאי מעשרן דתבואה זו גדילה ונתמרחה כרשות עובד כוכבים וא"ח מאי קשה ליה הכא דלמא שביחה ליה כמ"ד מירות הטובד כוכבים אינו פוטר ודגנך למטע מירות הקדש וכי תימא הא דפליגי במירות עובד כוכבים דגן גדל כרשות ישראל אבל גדל כרשות עובד כוכבים ומרחינהו עובד כוכבי"ל] פטור מכל מקום מאי קשיא דלמא בגדל כרשות ישראל וי"ל דמשמע ליה דאיירי בגדל כרשות עובד כוכבים אבל סוגיא דמנחות (דף סו·) מוכח דפליגי אפי' בגדל כרשות עובד כוכבים וי"ל דיסח ליה לגמרי מו] הכא כגולי עלמא דלא ליה לגמרי מו] וכמיהו קשה דאפילו אם אין מירות דעובד כוכבים כו' כבתוב בתוס'·יב] אפי' לדעת הרא"ש דאיכא מירות דעובד כוכבים אינו אלא מדרבנן אלא מאי דאמר ר' אבא אמר ר' יוחנן אמר רבי יוסי בר חנינא אמר ר' אלעזר אמר ר' אלעזר בן עזריה אמר ר' אלעזר בן ערך אמר ר' אלעזר בן מתיא אמר ר' אלעזר בן שמוע אמר ר' אלעזר בן חרסום אמר ר' אלעזר בן אבינא אמר ר' אלעזר בן אבינא אמר ר' אלעזר בן אבינא

הגהות הב"ח

(ה) גמרא כי מטי לבי בליעי תשובה גלמי וכו' כדלתיה בתוספות : (ג) שם לאיתי הכהן מיה:(נ) בסמנה לין כאן לכהן כלום וכו' וילון שני כו' ושוזה : (ד) תוס' ד"ה בי בליעי וכו' ולא סוה מפרש וכו' ויתכן שמו בי בליעי הס"ד ולאתר שיין לגמרא :

רבינו גרשום

הרי החזיר לתם תשובה כל ששאלותו ונצחם ואיתיתנהו לספינתא כל חד וחד בביתיה : בי מטא לבי בליעי * פקום שיש בים שבולעין מים אחרים ו א י כ א דאמרי היינו בארה של מרים : דהוו מעני * בחי שגלה ממקומו ולא היה להם מענה לשון : אקשו ל א פ י מלכא * בשהרגישו עפרם גבה לבן על עפרתן ואקשו לאפי מלכא והיו משיבין דברים לפני ה ס ל ך בגאוה: א"ל לר' ההושע כל דבעית עביד בהו * שרגהו בתיגרא * בכלי בכר גדול : עד דשמים כתפיהו * מיניהו וכלי ואזיל : חמורו ש ל א בכרה * שמעולם לא ילדה אלא עכשיו וילדה ב' זכרים : נותן פלה א' להכן * בשביל פדיון אותו שיצא תחלה: ואם ילדה זכר ונקבה ואינו יודע איזה יצא ראשון אי הזכר שהוא קדוש בבכורה מפריש פלה אחד כ ד י להקיע קדושה בבור ס פ ק להפקיע איסורו : והוא * אותו פלה יהיה לעצמו של י ש ר א ל ויהיה חולין גמור ומותר לאוכלו מ"ם משום דאמרינן המוציא מחבריו עליו הראיה וכיון שהכהן אינו יכול להביא ראיה שהזכר י צ א ראשון הלכך הוא לעצמו של ישראל: זכר ונקבה שאחת ילדה זכר ואחת ילדה נקבה נותן פלה אחד לכהן: בשביל אותו שילדה זכר: שני זכרים ושתי נקבות * שכל אחד ילדה זכר ונקבה ואינו יודע איזה יצא ראשון : אין לכהן כלום * אבל יפריש ב' פלאים לעצמו : אחת שבכרה כבר ואחת שלא בכרה מעולם אלא עכשיו וילדו ב' זכרים כו' : שנאמר ופטר חמור וגו' האי שנאמר לא משמע עלה דטלתא דקאמר אלא בבא לחודה קאמר כלומר האי דכתיב ופטר חמור תמדה בשה לא שנא בשה לחוד אלא אפי' בעז אר בוכר או בנקבה אר בגדול אר בקטן אר בחם אר בבעל מום כשר לפדות: ופורה בו פעמים הרבה כלומר אם בא לידו אותו שה שנתנו לכהן בפדיון פטר חמור אחד והזר הכהן ומכרו לו אר נתנו לו יכול לפדות בו באותו שה פטר חמור אחר בכל עת שיבא לידו יכול לחזור ולפדות בו אר שאם היה כן שהפרישו לעצמו כדאמרן ונולד לו פטר חמור אחר ודאי יכול לפדותו באותו שה עצמו ואותו טלה שהפרישו לעצמו הוי חולין גמורין ונכנס לדיר כדאמרן : ואם מת נתנה בו ישראל שהפרישו שה ליתנו לכהן בשביל פטר חמור ודאי ולא הספיק ליתנו לכהן עד שמת נתנה בו כהן בעורו ובנבילתו דמעידנא דאפרשיה זכה בו כהן ובדשותיה קאי: דאי ריה"נ דא אמר באידך פירקין דאפשר לצמצם כדאמרי' ריה"נ אומר בי בליעי שם מקום כדמשמע במדרש בי בליעי אית ביה כו' ארישה וחד מחוי מחוי : כל) תנא דתמורו כו' שני זכרים : כב) לפורושו דבהא אפילו ריה"נ מודה דלא קתני : כג) צדיק: ס"א ונראה לפרש : כד) פלה אחד לעצמו: לאפקועי איסורא ומדלא נ ק ט ברישא ספרש והוא לעצמו משמע שאינו צריך ומיהו קשה לפי' זה דהא ביפיא דקתני שני זכרים ונקבה נותן פלה אחד להכן צריך להפריש פלה לעצמו אע"נ דלא קתני ואין לפרש נמי דדייק דמתניתין ביצאו שניהם כאחד וחד מיניהו קדוש משום דאי לאו הכי מאי קס"ל דכמה ענינים קתני במתניתין דלא קס"ל מירי ונראה דדייק דלא כר' יוסי הגלילי מדלא תנא התנא שניהם כאחד נותן שני פלאים להכן דאם איתא דחייב שני פלאים להכן הוי ליה למיתני כדקתני שאר ענינים ותיבת שני ל"ש : כה) ל"ל דתכא דמקצת הדרהם פ נ ו י איכא למימר דפי דמין במינו אינו חוצץ ומיהו קשה אמאי נקט הדם כדרכתו אחותו האי אפילו כרכו אחיו נמי וכ"ת דנקט אחותו משום דאו איכא קדושה כלל אבל באחיו קדוש או האי או האי לא אפשר לומר כן דהא תנן בפ' ישב בכור [דף מז ע"ב] שניהם אינן בכור לא בנחלה ולא] להכן ותאי נמי לההוא דמי אלא

עין משפט נר מצוה

לו א מיי' פי"ב מהל' בכורים הל' יט בטג עשין קמד עוש"ע י"ד סימן שכא סעיף יג : [כך איתא בסוגיא דהכא בגיליסת הע"]

לז ב מיי' שם הל' כ סמג שם עוש"ע שם סעיף יד :

דתמורה שילהה ל"ק

לח ג מיי' שם הל' כא עוש"ע שם סעיף טו :

שיטה מקובצת

ל) בהו אייתי הנהו מיא : כ) פליהו לאהאי : ג) שתי חמוריות שלא : ד) אין כאן לכהן : ה) ביכרה וילדו שני : ו) ופורה בו : ז) מת : עיין תוספות מנחות (דף סז ע"ל) ד"ה עובד כוכבים : ח) הזכרים : עיין בתוספות לקמן (דף מב ע"ל) ד"ה הוכר : ט) כאחד ואף על גב דמצמצמי הד הוא דקדוש ועוד : י) קשות אל המלך : יא) נשמעה פרקי שכחם : יב) אם יצא זכר : יג) כאן דין בכור: יד) לכהן דמסתם הוא : טו) פלה אחר לכהן:טז) ושמא הנקבות יצאו: יז) בין שה נקבה: יח) כר' יוסי הגלילי : יט) אוקיינוס שבועלים כל מימות שנופלין בו ומביאין אותן ועד התהום ופולטות אותן דכתיב ו ה י ם : כ) בתיגרא דהיינו כלי אחד ואם בתוך כ ל י השליכום הייאך יורדים מ ת ו ך הכלי לתהום ואי הוה מפרש בתיגרא נומא או חריץ הוה ניחא ספי ויתכן בי בליעי שם מקום כדמשמע במדרש בי בליעי אית ביה כו' ארישה וחד מחוי מחוי : כא) אליבה דתמרא דכולהו מחוי : כב) תנא דתמורו כו' שני זכרים : כג) לפורושו דבהא אפילו ריה"נ מודה דלא קתני : כד) צדיק: ס"א ונראה לפרש : כה) פלה אחד לעצמו: לאפקועי איסורא ומדלא נ ק ט ברישא ספרש והוא לעצמו משמע שאינו צריך ומיהו קשה לפי' זה דהא ביפיא דקתני שני זכרים ונקבה נותן פלה אחד להכן צריך להפריש פלה לעצמו אע"נ דלא קתני ואין לפרש נמי דדייק דמתניתין ביצאו שניהם כאחד וחד מיניהו קדוש משום דאי לאו הכי מאי קס"ל דכמה ענינים קתני במתניתין דלא קס"ל מירי ונראה דדייק דלא כר' יוסי הגלילי מדלא תנא התנא שניהם כאחד נותן שני פלאים להכן דאם איתא דחייב שני פלאים להכן הוי ליה למיתני כדקתני שאר ענינים ותיבת שני ל"ש : כו) ל"ל דתכא דמקצת הדרהם פ נ ו י איכא למימר דפי דמין במינו אינו חוצץ ומיהו קשה אמאי נקט הדם כדרכתו אחותו האי אפילו כרכו אחיו נמי וכ"ת דנקט אחותו משום דאו איכא קדושה כלל אבל באחיו קדוש או האי או האי לא אפשר לומר כן דהא תנן בפ' ישב בכור [דף מז ע"ב] שניהם אינן בכור לא בנחלה ולא] להכן ותאי נמי לההוא דמי אלא

בי בליעי · פ"ה מי אוקיינוס יפ]שבולעות כל מימות שבטולם ופולטות אותן דרך תהום דכתיב והים אינו מלא ומקום דבסמוך קאמר שדיינהו בתיגרא ל) שם כלי ושוב אילך יורדין לתהום ואי(ל) מפרש גומא לו חריץ ניחא ויתכן מי בליעי שם מקום מדאמר *שם בי בליעי אית ביה תלתא גלמי חד מחוי ידי' אריסיה חד אליביה בתרא דכולהו מחוי בידיה לאחוריה : **מאן** תנא ח"ר ירמיה דלא כר' יוסי הגלילי · פ"ה מאן תנא כפ] *דאמרינן שילהה שני זכרים אינו נותן כלום אינו חד מלה לכהן וקשה לפי' כב] דהכא אמר ר"י הגלילי מודה מדלא קתני במתניתין ויאלו שני ראשיהן כאחד כדקתני בפרק שני (נקמן יז:) וכיון דלא לאיזו שילאו בבת אחת מספק לא אמרי' בבת אחת יצאו אפי' לר"י הגלילי דלא שכיחא ואריך כג] לפרש דגהי דמספק מודה ר' יוסי הגלילי דאין נותן לכהן אלא חד מלה מ"מ בספק מועטו טוב להחמיר בדבר ולהפרישם מלה כד] שני לעצמו :

אמר רב (אמי) מין במינו אינו חולין · תימה כפ' בהמה המקשה(חולין ט·) בעי כרכתו *אמותו והוליאתו מהו ר"ל כה] הכא מקלת פטוי אינה אינה לאמיתו כמו חולין לי' כמו אמי אמותו הוא אינו מיטו פטי מחיי עוד יש לומר דוקא משום דהוליאתו שסייעה אמותו בהוליאתו הוא דמספקא לן דדילמא הוא חלילה אבל אם לא סייעה להוליאתו פטיטה דלא הוא חלילה ול"ת כו) [לאחי'] דמוקי מתני' כר' יוסי הגלילי דלאפקר לגמלם ואפ"ה אינו עתן כי אם מלה אחד לכהן ומשום דכתיב הזכרים אמאי לא כז) אמר כל אחיו בזה אחר זה בבת אחת אינו כח) ולא קדוש לא זה ולא זה וי"ל דלא מסתבר למימר הכי אלא בדבר הלוי במעשה כההוא *דקדש שתי אחיות ותודה שנתחטא על שמונים חלות* אבל קדושה הבאה מחליה לא אמר הכי ואע"ג דשייך למימר הי מיניהו מייתיה הי מיניהו מפקה ואם תאמר מדקאמר הכי דל"ת לגמלם חליה מיהא אינה מעמע דה"ק הכי דל"ת לגמלם ודין הוא שיקדש אחד לרבנן חליה מיהא אינה ולא היה לו לחיות קדוש משמע דאי הוה אפקר לגמלם היה אז קשה לן איהך קדוש בלא טעם חליה ומה קשה והא כפ) (פריך) (פרישיות) דלא אמר כל שאינו[כו'] בבת אחת כו' אלא בדבר הבלוי בדבר וי"ל הכ"פ כהי דל"ת לגמלם ולהכי ניחא לרבנן שאין שהיהן קדושין מטעם הזכרים כמו לרבי יוסי הגלילי דלא אפקר לן למידרש להו הזכרים כיון דסבירא להו אי אפקר מכל מקום ליהוי חליה : **זכר** ונקבה מפרים טוה לפ) לעצמו · וא"ת לר' יוסי הגלילי נב) דאמר דאפקר לגמלם אם יצאו בבת אחת אין הזכר קדוש לפי מה ג) שפי' לעיל נג) נקבה חולה ועוד תנן לקמן בפ' שני (דף יז:) זכר ונקבה אין לכהן כלום משמע דקאי אחיאלו ב' לחשיהן כאחת דריש"ל שהנקבה מבטלת בכורת זכר שגם היא לד) פטרה בכורת רחם וא"כ סמוך מיעוט דבבת אחת למחלה דנקבות קודמות והוו להו זכרים קודמים מיעוטא וי"ל *כדפריך לעיל נה)בספק מועטו החמירו להפרים טוה לעצמו : **שתי** חמוריו שלא בכרו וילדו שני זכרים נותן שני טלאים לכהן · הכא ניחא דאפקיר לגמלם וכן מוכח לקמן פרק שני (דף יח:) דגבי שני זכרים ופורה נח) אחד לו ואחד לכהן (דמוכח) משום דקדושת בכור חלה על שהיהם וכן פי' נט) בקונטרס מפרים עוד טוה והוא לעצמו ופורה כל זמן שלא ניתן ליד כהן ג)כדפריך לעיל בפירקא(דף ה:*)אבל לקמן פ"ב דקתני כי הא גוונא גבי בכורות בהמה טהורה ליכא למימר הכי ל"ל נז) קמ"ל לא תליגן להעמיד הממון בחזקת בעלים שהאחת מעפה ומנוח הוולד ואחת ילדה שני זכרים ומיהו

לאפקועי לאיסורא מיניה · יש דלפטורו ממלות עריפה לא היה צריך להפרים מספק כמו שאין נותן לכהן מספק כמו כן אינו טורפו מספק : **ותנן** רבי יהודה אומר במזיד קודם · מסמע הכא כ) דמקודשת בגבולין כא) והא דאמר בסוף פ' תלק(סנהדרין קיב:) בגבולין דברי הכל כב) פטורין מן החלה לאו משום דחשיב ממון גבוה לגבי עלמא בגבולין אלא משום דלא קרינן ביה עריסותיכם כיון דאלמלא הוא כדאמר התם כד)בשוכר את הפועלים (ב"מ לי) נמי כה) פטור ר"י מחסימה מעשר מון לחומה לאו משום דחשיב ממון גבוה דמון לחומה אלא משום דבעינן דישוי הלאוי ט כדממעטינן הקדש ממעילה :

מעיר הנדחת לא

מבל האוכל אשר יאכל כו) שיכול להאכילו לאחרים קרוי אוכל · וא"ת פרק כסוי הדם (חולין פה·) פטורין עוף טמא מכסוי דרבי שמעון גבי שחיטה שאינה רצויה מדכתיב ליד חיה לו עוף אשר יאכל וגו' כז) והא אוכל שאתה יכול להאכיל לאחרים הוא כח) יש לומר הכתם חיה לו עוף כתיב משמע דאתה למעוטי מינים טמאים שאין נאכלין ליעקראל ואף על גב שיכול להאכילן לאחרים כט) אבל הכא מכל האוכל אשר יאכל *)משמע שפיר למעוטי שאין נאכל לאחרים : *)כתיב משמע ל"ק מה

לא מיי' פי"ז מהל' כלאים הל' ד סמג עשין ריח טוש"ע י"ד סימן שכח סעיף ח :

ל"א דאיכה מקודשת וגו' ל"ק דמקודשת ופי' דקאי על האשה

מ ב מיי' שם הלכה יא טוש"ע שם סעיף ה :

מא ג מיי' פ"ה מהל' אישות הלכה ה ופ"ג מהלכות מעשר שני הלכה יז וכ"ה ל"ק :

מב ד מיי' פי"ז מהלכות שחיטה הלכה ז :

מג ה מיי' פי"ב מהלכות בכורים הלכה ד טוש"ע י"ד סימן שכא סעיף ח :

מד ו מיי' פי"ח מהלכות טומאת אוכלין הל' כה:

[לקמן יא. ע"ש]

[קדושין מז:]

[קדושין נב:]

הגהות הב"ח

(א) גמ' אמר לכם מנא תמינא : (ב) רש"י ד"ה אמר לכם נכסי': (ג) ר"ת ופסל תמוך וכו' דנכלה היא איכא כ"ל ותוס ד שמתק :

[שביעית פ"ח מ"ז סוכה מז: קדושין נח. ע"ז נד:]

שיטה מקובצת

ל) רב אשי מיק: ב)אלמא כל כמה דלא' תיבת כיון נמחק: ג) פטר' ע' תוס' מנחות (דף סז ע"ב) ד"ה עובד כוכבים: ד) בהגאה דברי ר' יהודה : ה) בשה ומהחר והרי : ו) קדיש לענין לקדושי אשה בפטר : ז)אחרון נתפס בשביעית והפרי עצמו אסור : ח) נוזן פטר חמור : ט) רחם דמשמע עד שיפטור אח כלי : י) לחיה יא) ואחרון אחרון נתפס : יב) אמר רבה גרסינן : יג)ועדפו בקופיץ הם"ד: יד) לטומאת נבלות : טו)אחרים כמטא אע"פ: טז)ממש דנבלות הן איכא למיסר : יז) מהניא בהו טומאה להכי יתיבת להו נמחק : יח) בישולי ס"א דאי תרי כולי יומיה לא מיתסר: יט) מיגיה אבל לפומרו ממנות: כ) הכא דלר' יהודה דוי ממונא דמקודשת:כא)לירושלים מריכול לקדש: כב)הכל עיסת מעשר שני פטורה מן החלה: כג) וכן לענין עיר :כד)חתם הנבשונה: כה) נמי דפסר ר"י מחסימה במעשר חוץ : כו) אוכל שאתה יכול להאכילה: כז) וגו' ואמאי הוא: כח)הוא ועוד קשה מפי לרבנן דאפילו אוכל שאין אתה יכול להאכיל לאחרים חשיבי אוכל וכ"ש עוף טמא וי"ל : כט) לאחרים דאי לאו הכי לשתוק קרא מיניה אבל כו' ובתו"ח תיובתא דשאני בכסוי דאין לתלות מעמא בחשיבות אוכל דהא בהמה טהורה אינה צריכה כסוי ואע"פ שהוא השוב אוכל וא"כ (ה"ל) [האי] אשר יאכל דוקא אותו דשרי לאכול ולמעט האסור לאכול :

[סוכה לז: זבחים קי.]

רבינו גרשום

ר' יוסי היא ליתני נמי בסתני' ויצאו אלא מדלא קתני ש"ס דלא ר' יוסי היא אלא רבנן ותיובתא לאביי : ורבנן · דסתני' דאמרי נותן מלה אחד לכהן דאוקימנא לסתני' כרבנן דפליגי עליה דר' יוסי לימא (ורבנן בין לרבנן ובין ר' יוסי קאמר לימא) קסברי רבנן ואית דאמר ורבנן דפליגי עליה דר' יוסי באידך פירקין כי יצאו ב' ראשים כאחד דאמרי תא"א אחד לו ואחד לכהן לימא קסברי רבנן מקצת נגיעת כותלי רחם מקדש דהני כי נפקי ביחוד לא נגע בהן רחם אלא לכל אחד מצד אחד : דאי כולה רחם מקדש · כלומר מכל צדדין בעינן דליגע בבכור נחי דבאי אפשר לצמצם פליגי דרבנן סברי דחד מפיק רישיה לחוץ ספי מן חבריה : חציצה מיהא הא איכא דכל חד וחד חוצץ אחבריה דלא נגע רחם בכל סביביו : אמר רב אשי מיהא ליכא למשמע דלא בעינן דכולה רחם מקדש דאע"ג דרחבא לא נגע הרחם בכל מביביו דכל אחד כיון דשניהם העוברין מן אחד הן מן במינו אינו חוצץ · דאשים כאילו נגע הרחם סביב כל אחד : כיון דלעצמו הוא לישראל ל מ ה ל י לאפרושיה: לאפקועיה לאיסוריה דפטר חמור מיניה מיהא שיהא מותר בגזה יעבודה החמור: והרי בכור אדם דצריך פדייה ומותר בהנאת מעשה ידיו אפי' קודם שנפדה : כשילקי' בירקות שלוקין נותן לו לכהן מן הלשלקות בשווין כמה שה הבכור ופדאוהו : בשווין לא קאמרינן · דאם רצה לפדותו בשווין לא הקפידה התורה עליו דאין יכול לפדותו אלא בשה והכי קאמר יש לך דבר הקפידה התורה עליו לאפקועיה לאיסוריה בשה · כלומר כשאינו רוצה לפדותו בשווין אין יכול להפקיע איסורו אלא בשה : והרי מעשר שהקפידה התורה עליו שאינו יכול לחללו על אסימון אלא על כסף צורה ותנן במס' קדושין

ורבנן לימא קסברי רבנן מקצת רחם מקדיש דאי כוליה רחם מקדיש נהי דא"א לצמצם חציצה מיהא איכא אמר רב מ)*מין במינו אינו חוצץ : זכר ונקבה מפריש טלה כו' : וכיון דלעצמו הוא למה לי לאפרושי לאפקועי לאיסוריה מיניה אלמא נ)כיון דלא מפקע אסור בהנאה מתני' מני ר'יהודה היא דתניא נ)*פטר *חמור אסור בהנאה ה)*ורבי שמעון מתיר מאי טעמא דר' יהודה אמר עולא יש לך דבר שצריך פדייה ומותר ולא והרי בכור אדם שצריך פדייה ומותר אלא יש לך דבר שהקפידה עליו תורה בשה ומותר ומי הקפידה והא *רב נחמיה בריה דרב יוסף פריק ליה בשילקי ב'בשווין בשווין לא קאמר כי קאמרינן שלא בשווין והכי קאמר יש לך דבר שהקפיד' עליו תורה לאפקועי לאיסוריה בשה ו] והרי מעשר שהקפידה עליו תורה בכסף צורי ותנן 'רבי יהודה אומר *במזיד קדש ו]בפטר חמור נמי מיקדשא כדרבי אלעזר דאמר רבי אלעזר אשה יודעת שאין מעשר שני מתחלל על ידה ועולה ואוכלתו בירושלים הכא נמי אשה יודעת דפטר חמור איסורא אית ביה ופרקא ליה בשה ומקדשא בהך דבינו ובינו ורבי שמעון מאי טעמא אמר עולא יש לך דבר שפדיונו מותר והוא אסור ולא והרי שביעית דפדיונה מותר והיא אסורה שביעית נמי פדיונה אסור דאמר מר *האחרון אחרון ז] אסור ואיבעית אימא ר' יהודה ור' שמעון בהאי קרא קמיפלגי דתניא °לא תעבד בבכור שורך אבל אתה עובד בשלך ובשל אחרים ולא תגוז בכור צאנך אבל אתה גוזז שלך ושל אחרים דברי ר' יהודה ר' שמעון אומר לא תעבד בבכור שורך אבל אתה עובד בבכור אדם לא תגוז בכור צאנך אבל אתה גוזז ח] בכור חמור בשלמא לרבי שמעון היינו דכתיב תרי קראי אלא לרבי יהודה תרי קראי למעוטי שלך ושל אחרים למה לי ותו לרבי יהודה בכור אדם נמי נימא דאסיר אלא דכולי עלמא שורך למעוטי בכור אדם הוא דאתא כי פליגי בצאנך דר' יהודה לטעמיה דאמר *שותפות עובד כוכבים חייבת בבכורה וכי איצטריך קרא למישרי בגזה ועבודה ור' שמעון סבר שותפות עובד כוכבים פטורה מן הבכורה ולענין גזה ועבודה לא איצטריך קרא כי איצטריך קרא לפטר חמור בשלמא לר' יהודה היינו דכתיב צאנך ושורך אטו צאנך אלא לרבי שמעון שורך וצאנך למה לי קשיא אמר רבה ומודה ר' שמעון ט]אחר עריפה שהוא אסור מאי טעמא גמר עריפה עריפה מעגלה ערופה אמר (ח)רבא מנא אמינא ליה דתניא ח)העגלה, וכלאי הכרם ושור הנסקל ועגלה ערופה וציפורי מצורע ופטר חמור ובשר בחלב כולן מטמאין טומאת אוכלין רבי שמעון אומר כולן אין מטמאין טומאת אוכלין ומודה ר' שמעון בבשר בחלב שמטמא טומאת אוכלין הואיל והיתה לו שעת הכושר ואמר רבי אסי א"ר יוחנן מ"ט דר"ש דכתיב °מכל האוכל אשר יאכל נ)אוכל שאתה יכול להאכילו לאחרים קרוי אוכל שאי אתה יכול להאכילו לאחרים אינו קרוי אוכל

לימא קסברי רבנן מקצת רחם · הטוגע בבכור מקדשו דנהי דאי אפשר לצמצם ורא"ל לחוליה קדים איכא למיפרך הא קודם שיצא כולו יצא אחיו ואכל ביו לבין הרחם וכתיב (במדבר ח) פטר כל רחם מ) עד שיפטור כל הרחם ור' יוסי ליכא למיפרך דכיון דתרוויהו תורה אור קדשו כחד דמו : **מין במינו** · ואלו שייסה מין אחד : **ומופר** · קודם פדיונו : **בכור אדם** · מותר בהנאה למעשה ידיו קודם פדייה דהא לא אפשר דאסור : **שקפידה וכו'** · וכיון דמתמיר כולי האי שקבע לו הכתוב פדיון בשה ולא באחר ודאי אסור בהנאה : **בשלקי** · עשבים שלוקות : **בשווי** · שוטן עשבים שוה דמי החמור לכהן : **בשווי לא אמרי'** · דלא תמיר מהקדשות : **לאפקועי לאיסוריה בשה** · ואפילו אלא בשווי כדקתני שמתני' גדול וקטן : **בכסף צורי** · דאינו מתחלל על אסימון דכתיב(דברים יד) ולא הכסף בידך: **כמוזי** · שמתמון לחלוז : **קידש** · אם קידש בו את האשה מקודשת אלמא מותר בהנאה לר' יהודה : **כסף דביני וביני** · שהוא החמור יותר מן השה : **שפדיונו מותר** · כגון הכא אלא שהכהן אוכל את השה אלא שוה הקרבה והוא אסור קודם פדיון דהא פטולי המוקדשין שאסורין בהנאה קודם פדיון הוי פדיון נתפס בקדושתן ואסור:**שביעית**·המוכר פירות שביעית הדמיס מותרין לעולם והפירות עלמן מתבערין בשעת הביעור כשאלה לחיה ו) וקס"ל דהאי מקנה דפדיון שביעית מותר לעולם ולא שמיעא ליה הא דאחרון אחרון נתפס : **אחרון אחרון**· במס' סוכה (דף מ:) לקח בפירות שביעית בשר אלו ואלו · מתבערין בשעת הביעור לקח בבשר יין ולא בשר וכנגס יין יין בשמן ולא יין וכנגס שמן ואחרון יא) נתפס בשביעית להתבער ופרי עלמו גמדל בשביעית שבאו אלו מכחו בכ"מ שהוא אסור מן הביעור ואילך : **בשלך ושל אחרים** · עובדי כוכבים כגון בכור בהמה שיש בה שותפות לעובד כוכבים אע"ג דמחייב ר' יהודה למיתב חלי דמיו לכהן שרי בגזה ועבודה שאין קדושה לחלאין אבל פטר חמור לא ממעט מהאי קרא וכל כמה דלא ממעט לא שריגן ליה דלא גרע מבכור בהמה עהורה ולרבי שמעון ממעט ליה קרא : **בשלמא לרבי יהודם** · דדרים לאחך ולא של שותפות עובד כוכבים : **סיינו דכתיב לאחך** · דמשמע המיוחד לך ולא כתב לאן סתמא ושורך אע"ג דמלי למיכתב בבכור שור ומימעט נמי בכור אדם מינה אפי' הכי אטו לאחך כתב שורך: ה"ג היינו דכתיב לאחך ושורך אטו לאחך אלא לר"ש לכתוב שור ואלו : אמר במס' לאחר מדקתני אינה צריכה כמני ואע"פ שהוא השוב אוכל וא"כ (ה"ל) [האי] אשר יאכל דוקא אותו דשרי לאכול ולמעט האסור לאכול :

[הוספת דשולקין פ"ג ממנות קף.] כ) חולין קכט. ממנות קף.

ר' יהודה אומר במוד קידש אם קידש בו במוד את האשה מתקדשת ומפרש התם ס"ש אלמא דמותר בהנאה (הכא נמי) אמר לר' יהודה מקדושי אשה לא מצית מותבת לי דלענין קדושי אשה בפטר חמור נמי מיקדשה כדר' אלעזר דאשה יודעת כי' הכא נמי הא אשה כתר דאיקדשה בפטר חמור פרקא ליה בשה ומיקדשה ליה בהך דבינו ביני באותו עורף שהפטר חמור שוה יותר מן השה דהיינו חולין בנמרין אבל בהוא עצמו

ואיסורו

קודם שנפדה אסור בהנאה כדאמינא : יש לך דבר שפדיונו מותר בהנאה · שאין הופסת קדושה בפדיונו שאם פדאו בשה או בדמים יכול כהן לאוכלו אי מי שירצה ואין אסור בהנאה לפי שנתנו בהנאה והוא אסור בהנאה הנאה דאין בו קדושה : ולא והרי שביעית דפדיונה מותר בהנאה דאין בו קדושה והוא עצמה אסורה שביעית נמי פדיון אסור דאמר מר אחרון אחרון נתפס בשביעית ופרי עצמו אסור כדאמר לקח בפירות שביעית בשר ובבשר יין וכו' אבל אתה עובד בשלך ושל אחרים היכא דיש לעובד כוכבים שותפות בו · ואיצטריך קרא צאנך לפעוטי לאחי דשותפין דעובד כוכבים דשרי בגזה ועבודה אפי' קודם פדיונן אבל בכורך מסש דאין לאחר שותפין בו אפילו פטר חמור אסור בהנאה ובגזה ועבודה דברי ר' יהודה : ר' שמעון אומר לא תעבד בבכור שורך אבל אתה עובד בבכור אדם דמשמע דמיעטה ליה מותר ולא : תנוז בכור צאנך אבל אתה גוזז פטר חמור כדאית ליה לר' שמעון דפטר חמור מותר בהנאה : בשלמא לר' יהודה דמוקמינן לה לעבד כוכבים בגזה ועבודה לאחר שיגזז הצי דמי להנאה : ור' שמעון סבר שותפין דעובד כוכבים פטורה לגמרי ולמשרי ליה

יבורה בשהנאה כי איצטריך קרא כי איצטריך לגזה פטר חמור וה"ה לעבודה דשרי בהנאה : בשלמא לר' יהודה דמוקים לה למעוטי דשותפין דעובד כוכבים דפטר בגזה ועבודה היינו דכתיב צאנך כמו שור וכבכור צאן סגיא קשיא : לאחר עריפה · שיערפו בקפיץ שאסור בהנאה: מעגלה ערופה מה עגלה ערופה שם שם גן והמת שם דאסורה בהנאה כמה : ושור הנסקל · ששהטה לאחר שנגמר דינו דאי נסקל הוה מטמא טומאה חמורה נבלה בכוית : ועגלה ערופה · ופטר חמור דבאמרינן השוחט בהמה טמאה שמתה : כולן מטמאין טומאת אוכלין · כדאמרן אע"ג דאיסורי הנאה ניתנו : ר' שמעון אומר כולן [אין] מטמאין דשרשום מכשיר למטמא טומאת אוכלין ונשמתה מטמא טומאה חמורה בכוית כדין נבלת בהמה שמתה : כולן מטמאין טומאת אוכלין · כדאמרן אע"ג דאיסורי הנאה ניתנו : ר' שמעון אומר כולן [אין] מטמאין טומאת אוכלין הואיל דאסור בהנאה ולא היתה להן שעת הכושר ועגלה וצפרין אמרינן הבהמה בהיה בחזקת איסור עומדת עד שיודע לך במה נשחטה הוץ מבשר בחלב אע"ג דאסור בהנאה מטמא טומאת אוכלין הואיל והיתה לו שעת הכושר קודם שנתערב ונתבשל : ואמר רב אסי מ"ט דר' שמעון · דאמר כולן אין מטמאין טומאת אוכלין דאוכל שאי אתה יכול להאכילו לאחרים הן אפילו לעובדי כוכבים דאמר בהנאה

ואינן קרויין אוכל: אי הכי · לר' שמעון מאי אריא דבשר בחלב דשום הכי מטמא טומאת אוכלין משום דהיתה לו שעת הכושר תיפוק ליה דטמוס הכי מטמאין דאוכל שאת כיון דאוכלין לאחרים לעובדי כוכבים הוא דסבירא ליה דמותר בחנה דתני רבי שמעון וכו' · ועוד דלדידיה נמי לישראל היתה לו שעת הכושר קודם שנתבשל בחלב · ואם איתא דאתאר עריפה שרי בחנאה לר' שמעון ליתני ומודה ר' שמעון בפטר חמור ובשר בחלב שטמאה טומאת אוכלין דהא תרוייהו שרו בחנאה ואוכל שאתה יכול להאכילו לאחרים ניחנו אלא מדלא תני ומודה בפטר חמור ש"מ דלאחר עריפה אסור: לעולם ר' שמעון שרי בחנאה ואמאי לא מטמא טומאת אוכלין · הכא במאי עסקינן דלא השיב עליה בשעת עריפה דלטמא טומאת אוכלין: אמרוה רבנן קמיה דרב ששת: משום הכי לרבנן מטמא טומאת אוכלין הואיל דחמור דאסור לישראל באכילה חומרא דאיסורו דחשבו לטמא טומאת אוכלין: ור"ש לא אמר דאיסורו (איסור) חישובו אלא אי השיב עליה מטמא טומאת אוכלין אי לא לא: ולרבנן מי אמרינן כו' · ותתנן בטמ' עוקצין י"ב דברים נאמרו בנבלת עוף טהור ווו אחד מהן צריכה מחשבה ואין צריכה הכשר כלומר דלא מטמא טומאת אוכלין אלא אי חישב עליה שתהא לאכילה לעובד כוכבים ולשום הכי בעיא מחשבה דלית ליה טומאה אחריתי דהא נבלת עוף לא מטמאה בגניעה בכזית בנבלת בהמה ולא מטמא אלא באכילה הבליעה הלכך צריכה מחשבה לטמא טומאת אוכלין בכביצה ואינה צריכה הכשר מים דבלא הכשר מים אי נגע שרץ בכביצה אוכלין דנבלת עוף מטמא וס"מ אין צריכין הכשר דקי"ל דכל שטיפו לטמא טומאה חמורה בכזית אין צריך הכשר והאי נבלת עוף דהיתר לא מינה נמי כי אכיל מינה כזית ממא בגדים אבית הבליעה והיינו טומאה חמורה דמטמא בכזית בנבלת בהמה · אבל נבלת בהמה מטמאה בגניעה בכזית בלא אכילה · והאי דנקט בנבלת עוף הטהור דצריך מחשבה כ"ש נבלת עוף טמא אבל האי דנקט עוף טהור דבריהא קס"ל דאע"ג דעוף טהור דראוי היא לאכילה בין לישראל בין לעובדי כוכבים אפילו הכי נבלתו לא מטמאה טומאת אוכלין אלא במחשבה ואי אמרת איסורו חישובו שהואיל ואסור באכילה לישראל השוב וראוי היא לאכילה לעובד כוכבים מטמא טומאת אוכלין למה ליה מחשבה אחריתי: האי מני · דצריך מחשבה ר' שמעון היא דלית ליה איסורו חישובו:

ת"ש נבלת בהמה טמאה בכל מקום · בין בכפרים בין בכרכים דאחד עניים ואחד עשירים דרבן לאכול אע"פ צריכה מחשבה לענין טומאת אוכלין ואמאי צריכה מחשבה היא דלא היתה ראויה לישראל לאכילה והאי דצריכה מחשבה לאו לטמויי טומאת אוכלין דנופה בכביצה קאי דהיא עצמה טמאה היא טומאה חמורה בכזית אלא מחשבה אלא הכי צריכה מחשבה לאיצטרופי קאמר כגון דאיכא פרות מכבצה דישאר אוכלין דלאו דנבלה ואיכא פחות מכזית דהני ולד בהמה טמאה דמצטרפא להנך אוכלין ומשום להו כביצה והוה פרות מכזית כיון דלית ביה שיעור טומאה חמורה לית ביה טומאה בגופיה ויכול לאיצטרופי לטומאת אוכלין הלכך צריכה מחשבה ונבלת העוף הטהורה אע"ג דעוף טהור הוא דהוי ראוי בין לישראל בין לעובדי כוכבים כיון דבכרכים הוא דלא רגילי למיכל עופות צריכה מחשבה לטומאת אוכלין דעוף לא צריך מידי לאיצטרופי אלא בכביצה דנבלת עוף גופה קאמר ואינה צריכה הכשר דאפילו בלא הכשר מטמאה דהא אמרן כל שטיפו לטמא טומאת אוכלין חמורה אין צריך הכשר · אלא אי נגע בהו שרץ בלא הכשר מטמא טומאת אוכלין והא הכא דלא אסרינן חישובו: הא מני ר' שמעון הוא: ת"ש נבלת בהמה טהורה בכל מקום · כיון דהיתה ראויה בין לישראל בין לעובדי כוכבים ונבלת העוף הטהורה והחלב בשווקים הוינו בכרכים דהוו מקום שווקים דהתם רגילי למיכל בין עופות בין חלב ושומן דעשירים הן · אבל בני כפרים אין רגילין ליכל לא עופות ולא חלב דהחלב משיורין אותו לנר לעשות מלאכתו לאורו הלכך נבלת בהמה טהורה בכל מקום ונבלת עוף טהורה והחלב בשווקים דהוינו בכרכים אין צריכה לא מחשבה דבלא מחשבה מטמא טומאת אוכלין ולא הכשר כדאמרן הא בהמה טמאה בכל מקום בעיא מחשבה דהא לא הויא ראויה בין לישראל בין לעובדי כוכבים ולא אסרינן דאיסורו חישובו: ואי תימא הא מני דבעיא מחשבה ר' שמעון הוא דלית ליה איסורו חישובו הא מדסיפא ר' שמעון וכו' מה טעם הואיל ויש בהם סימן טהורה כנבלת בהמה טהורה: מכלל דרישא לאו ר' שמעון אלא רבנן דקא דייקינן הא מטאה בעיא מחשבה אלמא דלית להו לרבנן איסורו חישובו: אלא אמר רבא דבולי עלמא · בין לר' שמעון בין לרבנן לא אסרינן דאיסורו חישובו וכו' תימא לא בפטר חמור ולא בהנך (אלא) [אמאי] אין צריך מחשבה נמורה ל) אי אם שהמו שהיתה חישובו לטמא טומאת אוכלין ולעולם ליתה לדרבה דאמר מורה ר' שמעון לאחר עריפה דאסור אלא לאחר עריפה נמי קא שרי ליה ר' שמעון בהנך ואי אמרת אם כן לר' שמעון נמי מטמא טומאת אוכלין דהא ליתני נמי מורה ר"ש בפטר חמור ובשר בחלב וכו' ודאי היא דעדפי מיעדף דאי פטר חמור הכי נמי דלר' שמעון נמי מטמא טומאת אוכלין דעריפה בשחיטה סתם (דמיא) מה שחיטה סתם לא בעי מחשבה דשחיטתו היא שחיטה אף עריפתו חשבו לטמא

ל) נבלת ד"ל ולפי דעריפה מיעדף דאי פטר חמור הכי נמי לו לא מטמא וכו'.

מה לא מטמאין בכלום · אי הכי · דטעמא דר' שמעון משום הכלאה הוא · דכתיב לבלתי תזליצון אותו (שמות כב) · **לדידיה נמי** · לעולם ישראל עלמו היתה לו שעת הכושר אבל שור הנסקל ונגלה ערופה לא היתה לו שעת הכושר לפי קודם לכן דבהמה בחייה בחזקת איסור עומדת: **ליתני ומודה ר' שמעון בפטר חמור** · דהא יכול להאכילו לאחרים הוא · **דלא תזיב עליה** · לאכילה ומשום הכי לא תני ליה דסתמיה דלא לאכילה קאי: ד) **ואיסורו חישובו** · איסור דאסר ליה לישראל משום דלא ליה אוכל דכיון דאסר ליה מכלל דדאור לאכילה לעובד כוכבים הוא: **גריכה מחשבה** · לטמא טומאת אוכלין אם נגע בו: בהן אבל אם מגע שאם מגע אחרי כן באוכלין כשרין תממאה וכל כמה דלא תזיב עליה לית ביה שום טומאת מגע דנבלת עוף טהור אינה מטמאה אלא אם ו) אכלה ואז מטמאה אוכלין בגדים שהוא לבוש בשעת בליעה: **ואינה גריכה הכשר** · הואיל ויש עליה טומאה חמורה לטמא אדם ובגדים אם היא אוכלה ואמר בכריתות בפרק דם שחיטה (דף כא:) וכי יתן מים וכו' מה דגיעים מיוחדין שאין סופן לטמא אוכלין אלא אי חישב עליה שתהא לאכילה לעובד כוכבים ולשום הכי בעיא מחשבה דלית ליה טומאה אחריתי דהא נבלת עוף לא מטמאה בגניעה בכזית בנבלת בהמה ולא מטמא אלא באכילה בליעה הלכך צריכה מחשבה לטמא טומאת אוכלין בכביצה ואינה צריכה הכשר מים דבלא הכשר מים אי נגע שרץ בכביצה אוכלין דנבלת עוף מטמא וס"מ אין צריכין הכשר דקי"ל דכל שטיפו לטמא טומאה חמורה בכזית אין צריך הכשר והאי נבלת עוף דנקט בנבלת עוף הטהור דצריך מחשבה כ"ש נבלת עוף טמא אבל האי דנקט עוף טהור דבריהא קס"ל דאע"ג דעוף טהור דראוי היא לאכילה בין לישראל בין לעובדי כוכבים אפילו הכי נבלתו לא מטמאה טומאת אוכלין אלא במחשבה ואי אמרת איסורו חישובו שהואיל ואסור באכילה לישראל השוב וראוי היא לאכילה לעובד כוכבים מטמא טומאת אוכלין למה ליה מחשבה אחריתי: הא מני · דצריך מחשבה ר' שמעון היא דלית ליה איסורו חישובו:

הנהות צ"ק [ס]ל"ל ומאן דדרים ליה מקודם לית ליה ק"ו ול"ת מיפוק וכו': [כ] דרסיון ל"נ: [ג] ספרים: [ד] כהכהר קודם מחשבה: [ה] ומחלב: [ו] לחייני: [ז] מ' מהאכילה קדלי:

ומאי אולמיה דהאי מהאי סד"א הואיל ומטמא טומאה חמורה אגב אמו לא ליבעי הכשר קס"ל ופי' שם הקונטרס דבשר הפורש מן האבר מה שהיה מתחלתו מטמא טומאה חמורה בעודו מחובר באבר אין מועיל לו לענין טומאה קלה לאחר שפי' כיון דאינו מטמא עוד טומאה חמורה וקנסשמע בס"פ העור והרוטב בני חותך בשר מאבר מן החי דקאמר הישב עליו ואח"כ תתכו מטמא ומוקי לה בשהוכשר ופריך ל"ל הכשר הרי אגב אביו ומשני כששמש מעשה עץ שמש פי' ולכך לא הועיל לו טומאה חמורה שהיתה לו להעשות אוכל לענין הכשר וי"ל דף דשמעתין דהאי פרות מכזית נבלה חשיב טיפו למטא טומאה חמורה כיון דחזי לאצטרופי לכזית והכי איתא בהדיא בפרק דם שחיטה הנ"ל: כמ) פוב אלו כותלי דחזירי וכן אסרינן במנילה וישבה ואת נערותיה לטוב בית הנשים אלו כתלי דחזירי ס"מ שם שהוא מבהמה מהורה משוי:כנ) וחזיר מעמא דיש בהם סימני מהרה לשוויי אוכל ובעורב נמי מהני בה סימני מהרה כדאמר: כ) דוקא בחלב האמור ור'

מה א ב מ"י: פ"ג מהלכות עומ"מ ומ"ל אוכלין הלכה ג:

שיטה מקובצת

ל) ואיסורו"א חישובו ומי אמרינן איסורו חישובו והתנן כו': כ) חישובו ור"ש לא אסרינן איסורו חישובו ולרבנן מי אסר איסורו חישובו: ג) דברים נאמרו בנבלת עוף הטהור צריכה ותיבות וזו אחת מהן נמחק: ד) קאי הס"ד ומה"ד ומעמא מאי מטמאי רבנן: כיון דלא חשיב על פטר חמור הס"ד ומה"ד ואיסורו: כ) נגע בה שרץ שאם תגע היא אחרי כן: ו) אם כן אוכלה ואז מטמאה אוהלבגדים: ז) הכשר והאי טופו למטא טומאה חמורה ואין צריכין הכשר דלא שייך הכשר אלא בטומאה: ח) ואחת דטמאה היא: ט) של נבלת בהמה טהורה: י) כ"ש שאר אוכלין: יא) מתיבת והחלב עד תיבת ליה בס"ד כ"ו אינו נמצא בס"י: יב) חמורה כשהיה בה זית: יג) בנבלה: י"א עם אביה: יד) דרבנן ואי דעדפי: טו) וי"ל דקבר תנא: טז) והדר קאמר תלמוד לומר ג"ש אלמא אתיא ג"ש ומקא מקל וחומר ופירש ר"ת דבהאי קרא אייריי נמי בפירוי: יז) בעדה דבשר בין: יח) כפשטה דקרא ולית: יט) מקדש ואית ליה: כ) קדש דרשי שהם ענין אחד ודמו פפי אהדדי א"נ: כא) לתימר ביה דאין: כב) בשוטפה ומשום שבבר הוכשר הריב: כג) עכ"ל וכתבתי לפי: כד) ושמא אחרי כן הוגהראות פ' ס' נמחק: כה) דתנאי בהכשר קודם מחשבה ס"מ מתבארא דהך סתם משנה דמס' טהרות סברא דחזרה ובסיפרא נרסינן לה שפיר והחלב בשווקים א"צ וכו' ובחלב שחוטה איירי וכ"פירש הקונטרס הס"ד: כו) דענייס הם הס"ד: כז) ועופות ובסיפא דבשווקים פרש"י דיש בה רוב עם ועשירים הם ויכולים לאכול עופות ונראה לפרש טעם אחר דבכרכים יש אוכלין מרובין וקונין כל דבר אבל בכפרים יש אוכלין כו' מעלא אם הס"ד צריכין מחשבה לאכילה לעובד כוכבים ואם לאו אין מטמאין בטומאת אוכלין א"ת נבלת בהמה טמאה מטמא אוכלין למה לה הא טמטמה אדם ובלים וכ"ש שאר אוכלין תרוץ כראמרינן בכריתות בפ"דם שחיטה דאי איכא פחות מכזית נבילה והא דאינה צריכה הכשרא ס"ה והואל וטמטמא טומאת אוכלין אינה מטמאה חמורה כשהיה בה זית אבל אם כן דמה יאמר שמטאה מתחלתה מטמא חמורה אין מועיל לה כמו שפי' הקונטרס בעמעמו בפ' בהמה המקשה גבי חר לבשר הפורש מן הבהמה וחר לבשר הפ"ירש מן האבר ור' שמעון אומר פ"ג מהלכות עומ"מ ל) ואיסורו חישובו ומי אמרינן איסורו חישובו והתנן כו': כ) חישובו ור"ש לא אסרינן איסורו חישובו ולרבנן מי אסר איסורו חישובו: ג) דברים נאמרו בנבלת עוף הטהור צריכה ותיבות וזו אחת מהן נמחק: ד) קאי הס"ד ומה"ד ומעמא מאי מטמאי רבנן: כיון דלא חשיב על פטר חמור הס"ד ומה"ד ואיסורו: כ) נגע בה שרץ שאם תגע היא אחרי כן: ו) אם כן אוכלה ואז מטמאה אוהלבגדים: ז) הכשר והאי טופו למטא טומאה חמורה ואין צריכין הכשר דלא שייך הכשר אלא בטומאה: ח) ואחת דטמאה היא: ט) של נבלת בהמה טהורה: י) כ"ש שאר אוכלין: יא) מתיבת והחלב עד תיבת ליה בס"ד כ"ו אינו נמצא בס"י: יב) חמורה כשהיה בה זית: יג) בנבלה: י"א עם אביה: יד) דרבנן ואי דעדפי: טו) וי"ל דקבר תנא: טז) והדר קאמר תלמוד לומר ג"ש אלמא אתיא ג"ש ומקא מקל וחומר ופירש ר"ת דבהאי קרא אייריי נמי בפירוי: יז) בעדה דבשר בין: יח) כפשטה דקרא ולית: יט) מקדש ואית ליה: כ) קדש דרשי שהם ענין אחד ודמו פפי אהדדי א"נ: כא) לתימר ביה דאין: כב) בשוטפה ומשום שבבר הוכשר הריב: כג) עכ"ל וכתבתי לפי: כד) ושמא אחרי כן הוגהראות פ' ס' נמחק: כה) דתנאי בהכשר קודם מחשבה ס"מ מתבארא דהך סתם משנה דמס' טהרות סברא דחזרה ובסיפרא נרסינן לה שפיר והחלב בשווקים א"צ וכו' ובחלב שחוטה איירי וכ"פירש הקונטרס הס"ד: כו) דענייס הם הס"ד: כז) ועופות ובסיפא דבשווקים פרש"י דיש בה רוב עם ועשירים הם ויכולים לאכול עופות ונראה לפרש טעם אחר דבכרכים יש אוכלין מרובין וקונין כל דבר אבל בכפרים יש אוכלין כו' מעלא אם הס"ד צריכין מחשבה לאכילה לעובד כוכבים ואם לאו אין מטמאין בטומאת אוכלין א"ת נבלת בהמה טמאה מטמא אוכלין למה לה הא טמטמה אדם ובלים וכ"ש שאר אוכלין תרוץ כראמרינן בכריתות בפ"דם שחיטה דאי איכא פחות מכזית נבילה והא דאינה צריכה הכשרא ס"ה והואל וטמטמא טומאת אוכלין אינה מטמאה חמורה כשהיה בה זית אבל אם כן דמה יאמר שמטאה מתחלתה מטמא חמורה אין מועיל לה כמו שפי' הקונטרס בעמעמו בפ' בהמה המקשה גבי חר לבשר הפורש מן הבהמה וחר לבשר הפ"ירש מן האבר

שיטה מקובצת

ל) ואיסורו"א חישובו ומי אמרינן איסורו חישובו והתנן כו': כ) חישובו ור"ש לא אסרינן איסורו חישובו ולרבנן מי אסר איסורו חישובו: ג) דברים נאמרו בנבלת עוף הטהור צריכה ותיבות וזו אחת מהן נמחק: ד) קאי הס"ד ומה"ד ומעמא מאי מטמאי רבנן: כיון דלא חשיב על פטר חמור הס"ד ומה"ד ואיסורו: כ) נגע בה שרץ שאם תגע היא אחרי כן: ו) אם כן אוכלה ואז מטמאה אוהלבגדים: ז) הכשר והאי טופו למטא טומאה חמורה ואין צריכין הכשר דלא שייך הכשר אלא בטומאה: ח) ואחת דטמאה היא: ט) של נבלת בהמה טהורה: י) כ"ש שאר אוכלין: יא) מתיבת והחלב עד תיבת ליה בס"ד כ"ו אינו נמצא בס"י: יב) חמורה כשהיה בה זית: יג) בנבלה: י"א עם אביה: יד) דרבנן ואי דעדפי: טו) וי"ל דקבר תנא: טז) והדר קאמר תלמוד לומר ג"ש אלמא אתיא ג"ש ומקא מקל וחומר ופירש ר"ת דבהאי קרא אייריי נמי בפירוי: יז) בעדה דבשר בין: יח) כפשטה דקרא ולית: יט) מקדש ואית ליה: כ) קדש דרשי שהם ענין אחד ודמו פפי אהדדי א"נ: כא) לתימר ביה דאין: כב) בשוטפה ומשום שבבר הוכשר הריב: כג) עכ"ל וכתבתי לפי: כד) ושמא אחרי כן הוגהראות פ' ס' נמחק: כה) דתנאי בהכשר קודם מחשבה ס"מ מתבארא דהך סתם משנה דמס' טהרות סברא דחזרה ובסיפרא נרסינן לה שפיר והחלב בשווקים א"צ וכו' ובחלב שחוטה איירי וכ"פירש הקונטרס הס"ד: כו) דענייס הם הס"ד: כז) ועופות ובסיפא דבשווקים פרש"י דיש בה רוב עם ועשירים הם ויכולים לאכול עופות ונראה לפרש טעם אחר דבכרכים יש אוכלין מרובין וקונין כל דבר אבל בכפרים יש אוכלין כו' מעלא אם הס"ד צריכין מחשבה לאכילה לעובד כוכבים ואם לאו אין מטמאין בטומאת אוכלין א"ת נבלת בהמה טמאה מטמא אוכלין למה לה הא טמטמה אדם ובלים וכ"ש שאר אוכלין תרוץ כראמרינן בכריתות בפ"דם שחיטה דאי איכא פחות מכזית נבילה והא דאינה צריכה הכשרא ס"ה והואל וטמטמא טומאת אוכלין אינה מטמאה חמורה כשהיה בה זית אבל אם כן דמה יאמר שמטאה מתחלתה מטמא חמורה אין מועיל לה כמו שפי' הקונטרס בעמעמו בפ' בהמה המקשה גבי חר לבשר הפורש מן הבהמה וחר לבשר הפ"ירש מן האבר

עין משפט נר מצוה